

skulde, var jo at føre Bevis for, at der er lidt den Skade, som den højtærede Minister paastod, at Sagførerstanden havde tilføjet denne Reform. Den højtærede Minister anførte, at man derigennem skulde have faaet det Indtryk, at dette Krav var et særligt Sagførerkrav. Behandlingen her i Dag Tilslutningen fra alle Partier viser jo dog, at Sagførerne her netop har været Talsmænd for Befolkningens Krav, og derfor maa det Angreb, den højtærede Minister fremførte mod Sagførerne, tilbagevises, ikke fordi Sagførerne ikke kan taale det, men fordi det er uberettiget.

Den højtærede Minister vilde endelig, saaledes som han saa ofte gør det, henvise til sin Forgænger; naar der er noget galt, ved vi jo altid, hvor uhyre gerne den højtærede Minister vil give sin Forgænger Skylden derfor. Jeg vil i denne Forbindelse gerne minde den højtærede Minister om, at i Rigsdagssamlingen 1908—09 fremsatte daværende Justitsminister Høgsbro i Landstinget et Forslag om Forbud imod Retsbetjentfuldmægtiges Privatpraksis, hvilket Forslag den Gang blev henvist til et Udvalg, men ikke naaede videre; og i 1913—14 blev under Behandlingen af Retsplejeloven et Forslag, svarende til Justitsminister Høgsbros, stillet af et Mindretal i Landstinget, men det blev forkastet. Det er altsaa ikke den tidligere Justitsminister, men derimod Landstinget, der har hindret, at der tidligere er blevet gennemført Reformen paa dette Omraade, og saa forekommer det mig, at den højtærede Justitsminister ikke i alt for høj Grad og i Strid med Kendsgerninger bør lade sin Lyst til at kritisere sin Forgænger løbe af med sig.

Justitsministeren (Rytter): Det afgørende i dette Spørgsmaal er, hvorvidt daværende Justitsminister Zahle handlede ret i at overføre den danske Lovgivning paa dette Omraade til Sønderjylland, saaledes som han gjorde. Jeg udtalte om dette Spørgsmaal utvetydigt, at jeg vilde have gjort det samme som daværende Justitsminister Zahle. Jeg ved ikke, om det ærede Medlem Hr. Heilesen kan kalde det at ville lægge Skylden over paa den tidligere Justitsminister, naar jeg om velve det vigtigste Spørgsmaal utvetydigt udtaler mig paa denne Maade.

Hvad angaar det økonomiske Spørgsmaal, saa tillod jeg mig at sige, at den Regering, der den Gang havde Magten, havde den samme Opfattelse som jeg, nemlig at de økonomiske Forhold vilde komme til at spille nogen Rolle. Jeg begriber

derfor ikke et Ord af det ærede Medlems Udtalelser om, at jeg vil lægge Skylden over paa den tidligere Regering, eftersom jeg netop har udtalt min absolutte Enighed med den paagældende Regering i saa Henseende.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Heilesen har Ordet for en kort Bemærkning.

Heilesen: Den højtærede Justitsminister vilde give den tidligere Justitsminister Skylden for, at dette Forslag ikke var blevet gennemført, idet han anførte, at den tidligere Justitsminister af økonomiske Grunde ikke turde gennemføre Forslaget. Jeg har deroverfor oplyst — og det kommer den højtærede Minister til at lade staa —, at det var Landstinget, der hindrede Lovforslagets Gennemførelse, ikke den tidligere Justitsminister.

Holger Andersen: Jeg skal med Henblik paa den § 2, der var indsat i det oprindelige Forslag i Landstinget i Fjor, kun sige, at selvfølgelig var Hensigten med min Udtalelse den, som den højtærede Justitsminister i Slutningen af sine Bemærkninger til mig kom ind paa. Det er givet, at den højtærede Justitsminister traditionsmæssigt maatte fremsætte Forslaget i den Skikkelse, hvori det var vedtaget oppe i det andet høje Ting, men dette ændrer jo ikke noget ved den Kendsgerning, at den højtærede Minister i Fjor, paa dette Tidspunkt omtrent, stod oppe i det andet høje Ting og med Eftertryk forsvarede den Bestemmelse, der indeholdtes i det oprindelige Forslag, om, at i Betragtning af de særligt uheldige Forhold, som Dommerfuldmægtig-Institutionen havde medført i de sønderjydske Landsdele, var det paa sin Plads her at indføre en betydelig kortere Overgangsfrist end den, der var stillet Forslag om for hele det øvrige Riges Vedkommende, og overfor Bebrejdelserne om Særlovgivning, der ogsaa lød oppe i det andet høje Ting, forsvarede den højtærede Justitsminister det Lovforslag, han havde fremsat, netop med en Henvielse til, at Forholdene jo dog var saaledes, at i det øvrige Land havde man altid haft denne Institution, medens man aldrig havde kendt den i Sønderjylland, hvor den var stødt paa megen Modstand fra Befolkningens Side, og det vilde derfor, syntes han, ikke være berettiget at tale om Særlovgivning i den Forstand. Jeg maa ogsaa her tillade mig at minde om de Udtalelser, der faldt ikke alene fra det ærede Medlem Hr. Christen Ernst Christensen, men ogsaa fra